‘பக்த’ பக்காத் திருடன்!

“இது என்ன ஊர் ஐயா?” என்றேன், பக்கத்திலிருந்த பிரயாணியைப் பார்த்து!

“கலியாணமா? எங்களிடம் 4000 டிசைன்களில் வேட்டிகள், 6000 டிசைன்களில் புடவைகள், இன்னும் இலட்சக்கணக்கான அங்கவஸ்திரங்கள் எல்லாம் கிடைக்கும்.

பெரிய கருப்பண்ணன் செட்டி அண்ட் கோ ஜவுளி ஹால்...”

அந்த ‘அப்பாவி’ மூச்சு விடாமல் படித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் இடைமறித்து, அவர் மூச்சடைத்துச் சாகாமல் தடுத்து, ‘உயிர்ப்பிச்சை அளித்தேன், என் இரண்டாவது சந்தேகக் கேள்வியின் மூலம்!

“ஐயா, கேட்டது ஊர், நீங்கள் படிப்பது ஜவுளிக் கடை விளம்பரம். . .!” என்று கூறிக் கொண்டே இலேசாகச் சிரித்தேன்! என் சிரிப்பிலே கிண்டலும், கேலியும் குழைந் திருந்தது, அந்த ஆசாமிக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால், அவர் முகத்திலே ‘விளக்கெண்ணைய்’ விலாசம் தோன்றியிருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அவர் தனது அசட்டுத்தனத்திற்குத் திரையிடப் போய்ச் சிரிப்பிலும் ‘பேரம்’ பேச வேண்டிய அவசியமில்லாமல், நானே பேசத் தொடங்கினேன், அவருக்குக் கொஞ்சம் மன ஆறுதல் தருவோமே என்ற நோக்கத்தோடு!

“உலகமே விளம்பர அச்சாணியிலே சுழலுது! ஊர் பேர் கூடத் தெரியாமே வியாபார விளம்பரம் பெருத்துப் போச்சு! ஊர் மக்கள் கண்களிலே மண்ணைத் தூவ இப்படி ஆட்டம் போடுது, ‘பணம் பெருத்தான்’ பரம்பரை! இரும்புப் பெட்டிகள் காலம் ஐயா இது! அதுக போடுற வெளிச்சத்திலேதான் சர்வமும் சங்கமமாகுது!

ஹும். . . என்ன செய்கிறது? விளம்பர யுகமாப் போச்சு. . . ஆர்ப்பாட்ட சீசன். . . 'அல்டாப்பு'களுக்குத்தான் காலம்!

என்று மடமடவென வார்த்தைகளை வாரி இறைத்து விட்டேன். அதற்குள் அந்த 'விளம்பரப் பலகை' நண்பர், தன் தவறைத் திருத்திக் கொண்டதை உணர்த்த வேண்டி, ''ஐயா, இது திருவாரூர், நீங்க இங்கேதானே இறங்கணு மின்னீங்க'' என்றார்.

''ஆமாம்'' என்று கூறிக் கொண்டு அவசர அவசரமாக இறங்கினேன் – நான் இறங்கவில்லை, அப்படி நெருக்கியடித்து என்னைத் தள்ளிவிட்டார்கள், வெளியே!

* * * * *

ராஜகுமாரி பார்டர்; மும்தாஸ் மகால் முந்தி, மங்கம்மா சபத ஒரம் போட்ட நவநாகரீக சேலைகள் வேண்டுமானால், எங்கள் சௌந்தர்ய மஹாலுக்கு ஒருமுறை விஜயம் செய்யுங்கள்.

பெரிய கருப்பண்ணன் செட்டி அண்ட் கோ
ஜவுளி ஹால், திருவாரூர்

'ஜெய் ஹிந்த்' வேட்டி, 'சுதந்திர பாரத்' அங்கவஸ்தரம், 'சுபாஷ் போஸ்' துண்டு, 'திலகர்' துப்பட்டா, நவநாகரீக மைனர்களே, எங்களிடம் கிடைக்கும்.

சௌந்தர்ய மஹால்
ஜவுளி ஹால்

அகில உலக அலங்கார ஆடைகளையும் அடக்கி வைத்திருக்கும் அழகு மாளிகை – எது? எங்கும் பிரசத்தி பெற்ற எல்லா வகை ஜவுளி தினுசுகளும் கிடைக்கும் இடம் எது? – அதுதான் பெரிய கருப்பண்ணன் செட்டியார்.

ஊரினுள்ளே நுழைந்தேன்; திடுக்கிட்டேன். திணறிப் போனேன். திருவாரூரே, இந்தத் துணிக் கடைத் திருவாளரின் தெருப் பக்கத்துச் சுவரோ என்று சந்தேகித்தேன். அவர் விளம்பரம் இல்லாத சுவரெல்லாம் அழகிழந்த ஆரணங்குகள் போலவே தோன்றின!

திருவாரூர் முழுவதும் மக்களின் கூட்டம் – அன்று தியாகராசர் – அவர்தான், அந்த ஊரில் 'காம்ப்' போட்டிருக்கும் ஆண்டவன் – தேறேறி வரப் போகிறாராம்! அந்த அழகு குலுங்கிடும் கோலத்தைக் காண ஆயிரமாயிரமாக மக்கள் திரண்டிருந்தனர்.

நானும் ஆலயத்திற்குள் நுழைந்தேன்.

அங்கேயும் அவர் விளம்பரம்! ஒரு பக்கத்திலே ஒரு 'ஷோ ஹால்' ஏற்பாடு செய்திருந்தார், பெரிய கருப்பண்ணன் செட்டியார்! அங்கு ஆண்டவனை மக்கள் தரிசிப்பது போல அவர் அடுக்கி வைத்திருந்த பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் கண்டு 'சேவித்து' வாயூர, நாவூர, சிந்தை நகரச் செல்வர், தத்தம் இல்லம் நோக்கி. குழந்தைகள் மறுநாள் பட்டுச் சட்டைக்கு படையெடுக்கத் திட்டமிடுவர்! குமரிகள், வரட்டும் 'அவர்' இன்று சிரித்தாவது அல்லது கண்ணீரைச் சிந்தியாவது மோகினிக் கலரும், மின்மினி பார்டரும் போட்டுக் கண்ணைப் பறிக்குதே அந்தப் புடவையை எப்படியும் எடுக்கச் சொல்வேன் என்று சபதம் எடுத்தபடியே நடப்பர். அத்தனைச் 'சரக்கும்' அங்கே 'அத்துபடி.' செட்டியார் வாழ்க! . . . என்று 'கழுகுப் பார்வை' காளையர் புகழ்வர், துணிக்கடை, 'தொந்தியை', 'பந்துவராளிப் பார்வை' பாவையர் தரிசனம் கிடைத்து விட்டதால்! அத்துடன் விடவில்லை. செட்டியார் – ஒரு படி மேலே சென்றுவிட்டார்! தேர் திருவிழாவென்று கோயிலிலே ஒரு பாட்டுக் கச்சேரி, ஒரு நாட்டியக் கச்சேரி – ஆக இரண்டிற்குமாக ஐயாயிரத்தை ஒதுக்கினார்! பாட்டுக்கு, சினிமா புகழ் சரச சல்லாப கோகிலமான கோலாகல இசைராணி மோகனாங்கியை ஏற்பாடு செய்தார். அது போலவே நாட்டியத்திற்கு, நீட்டுப் பட்டங்கள், ஏழெட்டுக்குக் குறையாது பெற்றுள்ள இரட்டை மலை இளவரசிகள் என்று பெயர் பெற்ற லீலா, சுசீலா ஆகிய இருவரையும் வரவழைக்க முடிவு செய்தார். அவர்களுடன் மேலும் ஒரு விசித்திரமான ஒப்பந்தம் – அவர்கள் கச்சேரிக்கு முன்னதாக ஒரு வாரம் அவருடன் தங்க வேண்டும். தினம் தினம் மாலை ஐந்து மணி முதல் பத்து மணிவரை, அந்த ''ஷோ ஹாலில்'' இருந்து மகிழ்விக்க வேண்டும், இதைப் 'பச்சையாக'ச் சொல்லவில்லை. 'நாசூக்கான' முறையில் சொல்லி அப்படியே அவர்களை அழைத்து வந்துவிட்டார்! தியாகராசருக்கு விழாவென்று பெயர் – பெரிய கருப்பருக்குத்தான் உண்மையில் திருவிழா! கூட்டம் முழுவதும் இங்கேதானே இருக்கிறது, தினமும்!

பாடுங் குயிலாளையும், ஆடும் மயிலாளையும் பார்க்காமல், அசையாச் சிலையையா, மக்கள் பார்ப்பர்?

காலையிலே தேர் அசைந்து அசைந்தோடிற்று. . . போலீஸ், படையின் ஆர்ப்பாட்டத்திற்கிடையே, பொங்கும் உணர்ச்சியோடு இங்குமங்கும் ஓடும் இளைஞரின் ஒத்துழைப்போடு, பரம்பரை பக்திப் பாதையும் கை கொடுக்க. . . அப்படி இப்படி அதை இதை வளைத்துப் போட்டு எப்படியோ தேர் ஓடிற்று, ஓடிக் கொண்டிருந்தது!

என்ன ஆச்சர்யம். . . ஓடிய தேர் பள்ளமில்லை, படுகுழியில்லை, வேறு எந்தத் தடையுமில்லை, நின்றுவிட்டது! இழுத்திழுத்துப் பார்த்தனர்; இழுக்க முடியவில்லை. வடத்தைப் போட்டனர். மக்கள் கலைய ஆரம்பித்தனர்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஏன் தேர் நின்று விட்டது என்று யாரையாவது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. சுற்றிலும் பார்த்தேன். என் பார்வையில் பட்டுத் தெறித்த அந்த ஒளி மாளிகையை மறக்க முடியவில்லை. அதுதான் ஊர் சுவரையெல்லாம் அடைத்துக் கொண்டிருக்கிற விளம்பரங்கள் சொல்லும் சௌந்தர்ய மஹால். அதன் எதிரில் வந்தவுடன்தான், தேர், காரணமின்றி நின்றுவிட்டது!

ஒருவர் ஏன் ஓரமாகப் போனார். அவரிடம் கேட்டேன்.

''ஐயா, ஏன் ரதம் மேலும் ஓடவில்லை!'' என்று மெதுவாகக் கேட்டேன்.

"தெய்வ சித்தம் அப்படி – இதோ இருக்கிறதே, ஒரு ஆடைக் கடை! இது ஒரு பக்திமானுடையது. அவர் இந்த தியாகராஜருக்குச் செய்திருக்கிற திருப்பணிகள் சொல்லி முடியாது. அவர் கடையண்டை வந்ததும் தியாகேசரே நின்றுவிட்டார்!" என்றார் அந்த நவீன நாயனார்.

எனக்குக் கொஞ்சம் 'போதிமரம்' நிழலுணர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஞானோதயம் பூரணமாகுமுன் ஒரு 'இள மீசை'யிடம் அதே கேள்வியைக் கேட்டேன். பக்திமானிடம் கேட்டதுபோலவே!

அந்த வாலிபன் என்னை உற்றுப் பார்த்தான்.

''அதுதான் பணம் செய்கிற வேலைத் திறம்... அத்தனையும் ஹம்பக்! தியாகேசர் நின்று விட்டாராம். இந்தப் புரோகிதக் கூட்டம் அந்தச் செட்டிகிட்டே துட்டு வாங்கிக்கிட்டுது! 'முட்டுக் கட்டைகள்' 'உலுக்கு மரங்கள்' எல்லாம் அந்தப் பூஜை பண்ணுற

கூட்டத்திற்கு அடக்கம்! எல்லாம் 'பிசுனஸ் நேக்' ஐயா. . . இங்கே தேர் ஒரு வாரம் நிக்குதுன்னா தினந்தினம் கூட்டம். . . கூட்டம் கூடினால் அவங்களுக்கு விளம்பரத்திற்கு விளம்பரம், வியாபாரத்திற்கு வியாபாரம்!''

என்று சுடச்சுட ஒரு விளக்க வேட்டுப்போட்டு அவன் போக்கிலேயே போய்விட்டான். அவன் போன திசையைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தேன். அவன் கூட்டத்தில் கரைந்து மறைந்து விட்டான்!

* * * * *

கூட்டத்தில் மிதந்து கொண்டு சென்றேன் – அவ்வளவு கூட்டம்! நடந்து செல்ல யார் விடுகிறார்கள்?போகிற போக்கிலேயே விழிகளைப் பெரிய பெரிய சுவரொட்டிகளில் மேயும்படி விரட்டினேன்.

பாட்டுக் கச்சேரி, நாட்டியக் கச்சேரி விளம்பரங்கள்தான் எங்குப் பார்த்தாலும்! அந்த விளம்பரங்களில் நம்ம துணிக்கடை 'தொந்தி'யின் படம், பெயர், மிகப் பெரிய அளவில்! ஏன்? எனக்கும் புரியவில்லை. அந்த ஊர் மக்களுக்கும் புரியவில்லை. உங்களுக்குப் புரிகிறதோ, என்னமோ! அவர் பக்க வாத்தியம் வாசிக்கவுமில்லை. நட்டுவனார் வேலையும் தெரியாது! இருந்தும் அவர் பெயர் இருந்தது!

மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் திருவாரூரே திரண்டு வந்து கோயிலை முற்றுகையிட ஆரம்பித்துவிட்டது! 'பஸ்'கார பரமசிவ கண்டியாரிடம் ஒப்பந்தமோ, என்னமோ, ஆறு மணிக்கு என்று விளம்பரப்படுத்தப்பட்ட கச்சேரி பத்து மணிக்கென்று அறிவித்து விட்டனர். உடனே அத்தனை மக்களும் கிடைத்த பஸ்களில் ஏறியோடினர். உண்டு திரும்பி விட்டனர், ஒரு மணி நேரத்திற்குள்!

பாட்டுக் கச்சேரி நடந்தது. பாட்டுக் கச்சேரியைக் கேட்டவர் சிலர், பார்த்துப் பரவசமடைந்தவர் பல்லாயிரவர்! பிறகு ஆட்டம்! மக்கள் ஈ மொய்ப்பது போல மொய்த்து விட்டனர், மேடையை! ஆண், பெண் சமத்துவம் – அங்கே நூற்றுக்கு நூறு வெற்றி!

கோயிலுக்குள் ஆட்டமும், பாட்டமும்!

மணி ஒன்று அடித்தது கோயிலில்!

சிலர் திடுதிடுவென ஓடி வந்தனர். அவர்கள் முகங்களில் வியர்வை மழையாய் வழிந்தது.

"ஐயோ, திருட்டு, திருட்டு, பயங்கரக் கொள்ளை. . ." என்று கூவினர்!

அவ்வளவுதான். மக்கள் சிதறியோடினர்.

நான் அதன் முழு விபரத்தையும் அறிய எண்ணி அங்கங்கே 'கசமுச. . .' என்று பேசிய 'காதோர ரேடியோ'ப் பேச்சுகளை யெல்லாம் தொகுத்தேன். நான் கண்டுபிடித்த செய்தி இதுதான் – சௌந்தர்ய மஹாலுக்கள் திருடர்கள் புகுந்து விட்டார்கள். ஊர் மக்களின் கவனம் முழுவதும் ஒரு இடத்தில் திரும்பி இருக்கிற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மிகச் சுலபமாக இந்தத் துணிகரத் திருட்டை நடத்தி விட்டார்கள். விலையுயர்ந்த ஜவுளி தினுசுகளை இரண்டு மூன்று பிரத்தியேகக் கார்களில் ஏற்றிக் கொண்டே போய்விட்டனர். ஐம்பதினாயிரம் ரொக்கமாக இருந்த இருப்பையும், அடுத்த வாரம் வருமான வரிக்காகக் கொண்டு போய்க் காட்ட இருந்த கணக்கு நோட்டுப் புத்தகங்கள் அத்தனையையும் கொளுத்திவிட்டனர். இன்னும் என்னென்ன போயிற்றென்று தெரியவில்லை!

உடனே செட்டியார் காரில் பறந்தார், கடையை நோக்கி!

* * * * *

எனக்கு அந்த ஊருக்குள் நுழைந்ததிலிருந்து அந்த 'ஸ்ரீமானின்' நினைப்புதான் – அப்படி அவரது விளம்பரங்கள் எனது நினைப்பை பறித்துக் கொண்டன – நான் என்ன செய்யட்டும்?

அவரது அதிகப் பிரசங்கித்தனமான விளம்பரங்கள் என்னை மிகவும் தொல்லை படுத்திவிட்டன. முன்பின் தெரியாத அந்தப் பிரமுகரை வெறுக்கச் செய்தது, ஏதோ ஒரு வருணனைக்குக் கட்டுப்படாத உணர்ச்சி! அவரை அந்தக் கச்சேரியில்தான் நேரில் பார்த்தேன். அவரது பக்திமான் வேடம் அவ்வளவு பொருந்துவதாக இல்லை. அவரது உருவம், மிருகக் காட்சி சாலையிலே இருக்குமே காண்டாமிருகம் அதைத்தான் நினைப்பூட்டிற்று! அவர் மீது பூசியிருந்த சாம்பல் 'கோட்டிங்' அங்குள்ள ஒட்டச் சிவிங்கியை நினைவு படுத்திற்று. அவரது குரலோ யுத்தகால அபாய அறிவிப்பிற்கென ஊதும் 'சைரன்' தான்! ஆகவே வெறுப்பு வளர்ந்தது, குறைவில்லை!

எனவே அவரைப் பற்றி முழுவதும் அறிய ஆசைப்பட்டேன். அதற்காகச் செய்திகளை மிகவும் கவனமாகச் சேர்த்தேன்.

கடைவீதிப் பக்கம் நடந்து கொண்டே இருந்தேன். முதலில் அகப்பட்ட அதே இளைஞனைக் கண்டேன். உடனே அவனை நிறுத்தி விட்டேன்.

''தம்பி, கொஞ்சம் நிக்கிறீங்களா?'' என்றேன்.

''ஏன்'' என்றான்.

''ஒரு விஷயம்!'' என்றேன் மீண்டும்.

''கதையை வளர்த்தாமல். . . காரியத்திற்கானதைக் கேளும்!'' என்றான். அவன் கொஞ்சம் படபடப்பாகவே பேசினான்.

''தம்பி, இந்த ஊரில் பெரிய கருப்பண்ணன் செட்டியார் இருக்கிறாரே, அவர் கடையிலே திருட்டாமே!'' என்றேன், 'சம்பந்தா சம்பந்தம்' இல்லாமல்!

''நீர் ஊருக்குப் புதுசா – அல்லது சி.ஐ.டி. உத்தியோகமோ! அவன் ஒரு திருட்டுப் பயல் – அவன்கிட்ட எந்தத் திருட்டுப் பயல் திருட முடியும்? பெரிய கருப்பர் மலையாள பகவதி – ஏமாந்தால் ஆளையே எடுத்து விழுங்கி விடுவான்.''

''தம்பி, ஏன் ஆத்திரமாகப் பேசுறே, கொஞ்சம் பொறுமையாகத்தான் சொல்லேன், கேட்போம்.''

''நீங்களே சொல்லுங்க, திருட வந்தவங்களுக்கு கணக்குப் புத்தகங்கள் மீது என்ன கோபம். . . அதைப் போய் கொளுத்திப்புட்டானுவ, என்று கதைக்கிற போதே தெரியலையா, இது பித்தலாட்டமின்னு! வருமானவரி இந்த ஆசாமிக்கு இருபத்தியோராயிரத்திற்கு மேலே போட்டுப்பிட்டான். அதுக்காக கணக்குப் புத்தகங்களை 'அபேஸ்' செய்ய திட்டமிட்டே நடிக்க ஒரு நாடகம்! வருமான வரியை வாயிலே போட்டுக்க செட்டியார் போட்ட வித்தைதான் அது. . . செட்டிப்பிள்ளை கெட்டி. . . முன்ன ஒருமுறை பிளாக் மார்க்கெட் கேசிலே, இப்படித்தான் ஆடாத ஆட்டமா ஆடி, போடாத வேடம் போட்டு காரியம் பலிச்சுது இப்பவும் அதே கதைதான். . .''

இப்படிப் பேசிக் கொண்டே நடந்து விட்டான், அந்தப் படபடப்புக்காரன்!

''தம்பி, எதைச் சொன்னாலும், எவ்வளவு உண்மையை எடுத்துக் காட்டினாலும், கொஞ்சம் மரியாதையோடு சொல்லணும் – அதுதான் உன்னைப் போல இருக்கிற இளம் பிள்ளைகளுக்கு அழகு'' என்று உபதேசம் புரிந்தேன். அவன்

காதுகளில் அவை விழுந்தனவோ, இல்லையோ; எனக்குத் தெரியாது – அவன்தான் போய்விட்டானே, உடனே!

ஆனால் அவன் நடந்து கொண்டே சொன்ன வார்த்தைகள் மட்டும் என் காதுகளில் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

''விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டாலே குஞ்சம். . . மகா பக்தன் என்று வேறு பேர். . . பக்காத் திருடனுக்கு?''

அப்படித்தான் அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

நானும் அந்த வார்த்தைகளை திரும்பவும் சொல்லிக் கொண்டே புகைவண்டி நிலையத்தை நோக்கி நடந்தேன்.

பக்த பக்காத் திருடன். . . என்ற பட்டப் பெயர்தான் அந்தத் துணிக்கடைத் 'தொந்திக்கு' ஏற்றது என்று என் மனம் சொன்னது – என்னையறியாமல் என் தலையும் அசைந்து ஆமோதித்து விட்டது. அந்த நேரத்தில் புகை வண்டி வருகிறது என்று மணியும் அடித்து விட்டான்!

11-6-1950

❄ ❄ ❄ ❄ ❄